

ΜΠρΑθ 5292/2014¹

Πρόσθετη παρέμβαση¹ αν δεν κοινοποιηθεί σε όλους τους αρχικούς διαδίκους, θεωρείται ως μη ασκηθείσα και απορρίπτεται ως απαράδεκτη

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΩΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ² ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ Ή ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟ ΑΥΤΗΣ ;

I. ΕΝΝΟΙΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Διαδικαστικές πράξεις είναι οι πράξεις του δικαστηρίου και των δικαστικών υπαλλήλων αφενός, των διαδίκων, των νομίμων αντιπροσώπων και των δικαστικών πληρεξουσίων τους, αφετέρου, οι οποίες αποβλέπουν και χρησιμεύουν (αμέσως ή εμμέσως) στην επίτευξη του σκοπού της δίκης. Δηλαδή, δικαστικές είναι όλες οι πράξεις που δημιουργούν, εξελίσσουν και περατώνουν την έννομη σχέση της δίκης, υπό την προϋπόθεση ότι το αποτέλεσμα τούτο είναι ηθελημένο, ήτοι εφ' όσον σε αυτό κυρίως και αμέσως απέβλεψε ο επιχειρήσας την πράξη². Οι διαδικαστικές πράξεις αποτελούν ηθελημένα πραγματικά γεγονότα, τα οποία πληρούν τις προϋποθέσεις ορισμένου κανόνα δικαίου, γι' αυτό και προκαλούν αυτοδικαίως τα (έννομα) αποτελέσματα που προβλέπει ο ειρημένος κανόνας³.

II. ΑΝΙΣΧΥΡΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Οι διαδικαστικές πράξεις ενδέχεται να είναι ανίσχυρες⁴, ήτοι να πάσχουν είτε ως προς τις προϋποθέσεις συστάσεώς τους είτε ως προς τα αποτελέσματά τους είτε ως προς την τελολογική σύνδεσή τους με τα προβλεπόμενα αποτελέσματά τους. Στην πρώτη περίπτωση, (δηλαδή όταν ελλείπουν οι προϋποθέσεις της κατά νόμο υποστάσεως), η διαδικαστική πράξη είναι ανυπόστατη. Στην δεύτερη περίπτωση, (δηλαδή όταν η πράξη είναι υποστατή και παρήγαγε τα αποτελέσματά της, πλην όμως αυτά είναι καθ' εαυτά ελαττωματικά), η διαδικαστική πράξη

¹ Ελλ-Δνη 56/201

² **Ράμμος**, Στοιχεία ΕλλΠολΔικ, τ. 1^{ος} (έκδ. 1961) § 105 I σελ. 244.

³ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔικ, Κεφ. 12 § III σελ. 92.

⁴ Για το ανυπόστατο και την ακυρότητα διαδικαστικής πράξης, ως μορφές του ανίσχυρου τους, βλ. τις ΕφΑθ 7282/1997, ΕφΚρ 90/1995, ΕφΚρ 568/1995 και ΕφΚρ 474/1994, αδημ. στο νομικό τύπο.

αποβαίνει ακυρώσιμη. Στην τρίτη τέλος περίπτωση, (όταν δηλαδή η διαδικαστική πράξη είναι μεν υποστατή, πλην όμως εντοπίζεται ελάττωμα στον σύνδεσμο των προϋποθέσεων της υποστάσεως αυτής με τα αποτελέσματά της), η μεν διαμορφωτική πράξη είναι άκυρη, η δε επιτευτική πράξη είναι απαράδεκτη⁵.

III. ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΕΣ, ΑΚΥΡΕΣ, ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ειδικότερα, ανυπόστατη είναι η διαδικαστική πράξη, όταν ελλείπουν οι ουσιώδεις όροι, οι οποίοι αποτελούν τα κατά νόμο συνθετικά στοιχεία συγκεκριμένης μορφής αυτής. Στις περιπτώσεις αυτές, η εν λόγω πράξη δεν επιφέρει κανένα απολύτως αποτέλεσμα, από εκείνοι που επέρχονται, όταν η διαδικαστική πράξη είναι υποστατή⁶. Σε περίπτωση κατά την οποία, συγκεκριμένη διαδικαστική πράξη ασκείται διά της συρροής πολλών συμβάντων που ο νόμος ειδικώς προβλέπει (σύνθετη διαδικαστική πράξη), εάν λάβει χώρα ένα μόνο από τα συμβάντα αυτά, τότε η πράξη αυτή είναι ανυπόστατη, καθίσταται δε υποστατή, ευθύς μόλις λάβουν χώραν και τα υπόλοιπα⁷. Συνεπώς, για παράδειγμα, η αγωγή – η οποία είναι σύνθετη διαδικαστική πράξη, αφού για την άσκησή της απαιτούνται κατά νόμο (ΚΠολΔικ 215 § 1) δύο πράξεις : ήτοι αφενός κατάθεσή της στη γραμματεία δικαστηρίου και αφετέρου επίδοσή της στον εναγόμενο – εάν δεν κατατεθεί στη γραμματεία του δικαστηρίου, είναι ανυπόστατη και, εντεύθεν, δεν επιφέρει το έννομο αποτέλεσμά της, ήτοι δεν καθιερώνει την έννομη σχέση της δίκης⁸. Ανυπόστατη επίσης είναι η διαδικαστική πράξη, η οποία δεν προέρχεται ή δεν απευθύνεται προς εκείνο το υποκείμενο που μπορεί κατά νόμο να είναι ο ασκών την πράξη αυτή ή ο παραλήπτης της⁹¹⁰. Επομένως, για παράδειγμα, η «δικαστική» απόφαση περί διαζυγίου που εκδόθηκε από αστυνόμο, είναι ως δικαστική απόφαση ανυπόστατη και, εντεύθεν, δεν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της και συγκεκριμένως δεν δημιουργεί ούτε διαπλαστική ενέργεια ούτε και δεδικασμένο¹¹. Από το άλλο μέρος, άκυρη είναι η (υποστατή¹²) διαμορφωτική πράξη¹³, η οποία, ελλείψει ορισμένης

⁵ Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν § 12 § III σελ. 92-93.

⁶ Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Κατ' άρθρον ερμηνεία, Κεφάλαιον ΙΘ § III σελ. 809.

⁷ Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Κατ' άρθρον ερμηνεία, Κεφάλαιον ΙΘ § III σελ. 815.

⁸ Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν § 12 § III 1 σελ. 93.

⁹ Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Κατ' άρθρον ερμηνεία, Κεφάλαιον ΙΘ § III σελ. 813-814.

¹⁰ Η αγωγή που δεν υπογράφεται από δικηγόρο είναι ανυπόστατη διαδικαστική πράξη [Νίκας, ΠολΔ Ι (έκδ. 2003) § 25 περιθ. αριθ. 2 σελ. 329. ΠΠρΠειρ 670/1969 ΝοΒ 1969/1008]. Η ένορκη βεβαίωση ενώπιον ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου είναι ανυπόστατη, εάν εδόθη χωρίς να κλητευθεί ο αντίδικος (ΑΠ 186/2005 Ελλ-Δνη 47/768).

¹¹ Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν § 12 § III 1 σελ. 93.

¹² Δικονομικώς άκυρη μπορεί να κηρυχθεί μόνο υποστατή διαδικαστική πράξη (Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, Κατ' άρθρον ερμηνεία, Κεφάλαιον ΙΘ § IV σελ. 817).

¹³ Ως διαμορφωτικές, χαρακτηρίζονται οι διαδικαστικές πράξεις που παράγουν, μόλις ασκηθούν, αυτοδικαίως, έννομες συνέπειες (Μπέης, Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξις, § 2 III 1 και 2 σελ.

προϋποθέσεως, είναι ακατάλληλη¹⁴ για να προκαλέσει τις έννομες συνέπειες που προβλέπει ο νόμος¹⁵⁻¹⁶. Ως απαράδεκτη χαρακτηρίζεται η επιτευκτική διαδικαστική πράξη, η οποία – λόγω της αντιθέσεώς της προς ορισμένη δικονομική διάταξη – δεν εξετάζεται ως προς την ουσία της από το δικαστήριο. Η αντίθεση αυτή επάγεται απαράδεκτο της διαδικαστικής πράξης¹⁷⁻¹⁸. Το απαράδεκτο δεν επέρχεται αυτοδικαίως, αλλ' απαγγέλλεται από το δικαστήριο, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 159 ΚΠολΔικ¹⁹.

IV. ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟ ΑΓΩΓΗΣ

58-64. **Ο ίδιος**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν, § 12 ΙΙΙ σελ. 91. **Ο ίδιος**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, (3^η έκδοση), § 12 (5) σελ. 192 επ. **Ο ίδιος**, Οι διαδικαστικές πράξεις, Δ. 12 § 5.1., σελ. 513 και § 5.2., σελ. 514. **Ο ίδιος**, Μαθήματα πολιτικής δικονομίας, Θεμελιακές έννοιες, (έκδ. 1984), § 3.4.5.1., σελ. 157 και § 3.4.5.2., σελ. 158. **Φαλτσή**, Η πολιτική δίκη σε κίνηση, Ι § 85 επ., σελ. 129 επ. **Δεληκωστόπουλος/Σινανιώτης**, ΕρμΚΠολΔ, υπό το άρθρο 161. Βλ. και **Ράμμο**, Εγχειρίδιον Αστ. Δικον. Δ., Ι (έκδ. 1978) § 147 σελ. 356 επ. **Βλ. όμως: Μητσόπουλο**, Αι διαδικαστικά πράξεις, Μελέτες γενικής θεωρίας δικαίου και αστικού δικονομικού δικαίου (1983), 5 ΙΙ Β σελ. 328 επ., στην υποσημ. Νο 16 και **Σοφιαλίδη**, Δικονομική ακυρότητα, § 6.3.2., σελ. 222 επ.

¹⁴ Οι διαμορφωτικές διαδικαστικές πράξεις – εν αντιθέσει προς τις επιτευκτικές – είναι συνδεδεμένες με έννομες συνέπειες, υπό την έννοια ότι εάν ασκηθούν χωρίς τις νόμιμες προϋποθέσεις, οι έννομες συνέπειές τους δεν θα επέλθουν. Το φαινόμενο αυτό, στο χώρο του αστικού δικαίου, καλείται ακυρότητα [**Μπαλής**, ΓενΑ (έκδ. 1961) § 67 σελ. 192. **Σημαντήρας**, ΓενΑ, (έκδ. 1980) περιθ. αριθ. 832. **Σπυριδάκης**, ΓενΑ (έκδ. 1985) § 271 σελ. 747. **Απ. Γεωργιάδης**, ΓενΑ (έκδ. 1996) περιθ. αριθ. 525. **Παπαντωνίου**, ΓενΑ (έκδ. 1983) § 73 Ι σελ. 416. **Ζέπος**, Περί το πρόβλημα του ανισχύρου των δικαιοπραξιών, ΕΕΝ 1956, σελ. 705 επ (και ιδίως σελ. 709)]. Ανάλογη κύρωση θα δεχθούμε και στο χώρο του δικονομικού δικαίου, ώστε η ελαττωματική διαμορφωτική διαδικαστική πράξη να κηρύσσεται (βλ. την ΚΠολΔ 161) άκυρη, με άλλα λόγια να μην επέρχονται οι εξ αυτής έννομες συνέπειες [**Μπέης**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, 3^η έκδοση, § 11 (6.4.3.) σελ. 201 και § 11 (6.6.2.) σελ. 207. **Ο ίδιος**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή, § 12 ΙΙΙ 2 σελ. 93 και στο Κεφάλαιο ΙΘ' (Ακυρότητες), § ΙV σελ. 816 επ. **Ο ίδιος**, Μαθήματα πολιτικής δικονομίας, Θεμελιακές έννοιες, § 3.4.6. 4, σελ. 165. **Ο ίδιος**, Οι διαδικαστικές πράξεις, Δ. 12 § 6.4., σελ. 520. **Σταματόπουλος**, Σχόλιο, Δ. 7, 156/7. **Γεωργίου**, Προσεπίκληση' η νομική φύση της και η λειτουργία της στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, Ελλ-Δνη 37 (1996), § Ι (3, ζ.α και c.1), σελ. 977/8 = Ασφαλιστικά μέτρα², σελ. 503/4. ΜΠρΑΘ 1183/1990 Δ. 22/525. ΜΠρΧαλκίδας 225/1991, αδημ. ΜΠρΧαλκίδας 341/1991 αδημ.]

¹⁵ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔικ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν § 12 § ΙΙΙ 2 σελ. 93 και στην Κατ' άρθρον ερμηνεία, Κεφάλαιον ΙΘ § ΙΙΙ 1 σελ. 813-814.

¹⁶ Το πότε μία διαδικαστική πράξη είναι άκυρη, προβλέπει ο ΚΠολΔικ στο άρθρο 159 αυτού.

¹⁷ Για το ότι το απαράδεκτο είναι η δικονομική κύρωση της υποστατής μεν, ελαττωματικής δε, επιτευκτικής διαδικαστικής πράξης, βλ. **Μπέη**, Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξις, § 3, 2δ', σελ.85. **Τον ίδιο**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν § 12 ΙΙΙ 3 σελ. 94 και Κεφ. ΙΘ' (Ακυρότητες) § ΙV σελ. 816 επ. **Τον ίδιο**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, (3η έκδοση), § 11 (6.6.), σελ. 206 επ. **Τον ίδιο**, Μαθήματα πολιτικής δικονομίας, Θεμελιακές έννοιες, (έκδ. 1984) § 3.4.6.6. σελ. 171 επ. **Δεληκωστόπουλο/Σινανιώτη**, ΕρμΚΠολΔ, άρθρο 161. ΜΠρΑΘ 4986/1981 Αρμ. ΛΕ/964. ΕφαΘ 8046/1976 ΝοΒ 1979/1487. ΕφαΘ 1203/1975 ΑρχΝ 1976/342.

¹⁸ **Νίκας**, ΠολΔ τ. ΙΙ (έκδ. 2005), § 58 περιθ. αριθ. 4 σελ. 105. **Μπέης**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, (3^η έκδ.), § 11 (6.5) σελ. 206.

¹⁹ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔικ, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν § 12 § ΙΙΙ 3 σελ. 94.

Η αγωγή, ως σύνθετη διαδικαστική πράξη, απαιτεί για το υποστατό της²⁰, δύο επί μέρους ενέργειες: την κατάθεσή της στο δικαστήριο και την επίδοσή της στον εναγόμενο. Αν λείπει ένα από τα στοιχεία αυτά, τότε η αγωγή είναι ανίσχυρη και ειδικότερα ανυπόστατη διαδικαστική πράξη²¹, αφού ειδικώς η επίδοσή της στον εναγόμενο δεν τάσσεται στο νόμο ως πράξη προδικασίας της αγωγής, (ώστε η έλλειψή της να οδηγεί μόνον σε απαράδεκτό της, κατά την ΚΠολΔ 111 § 2), παρά ως αναγκαία προϋπόθεση για το υποστατό της, αφού τίθεται στο νόμο ως στοιχείο του πραγματικού της²². Στο ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα (: στο ανυπόστατο της αγωγής) οδηγεί και η ελαττωματική επίδοσή της, διότι η επίδοση αυτή θεωρείται ως μη γενόμενη²³. Θέση όμως επιδόσεως επέχει η εμφάνιση του εναγομένου στη δίκη και η συμμετοχή του σ' αυτήν με οποιονδήποτε τρόπο, (λ.χ. με επίσπευση της συζητήσεώς της), χωρίς αντίλογο²⁴.

²⁰ Βλ. για το ανυπόστατο, ως μορφή του ανισχύρου διαδικαστικής πράξης: **Μπέη**, Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξις (έκδ. 1968) § 4 (1) σελ. 106. **Τον ίδιο**, ΕρμΚΠολΔ, Εισαγωγή, § 12 ΙΙΙ 1 σελ. 93, υπό το άρθρο 159 § Ι 3 και στο Κεφάλαιο ΙΘ (Ακυρότητες) § ΙΙΙ σελ. 809. **Τον ίδιο**, Οι διαδικαστικές πράξεις, Δ.12 § 6.3.1. σελ. 527. **Τον ίδιο**, Εισαγωγή στη δικονομική σκέψη, (3η έκδοση), § 11 (6.3.) σελ. 196 επ. **Τον ίδιο**, Μαθήματα πολιτικής δικονομίας, θεμελιακές έννοιες, (έκδ. 1984), § 3.4.6.3. σελ. 161. **Δεληκωστόπουλο/Σινανιώτη**, ΕρμΚΠολΔ (έκδ. 1968) άρθρο 161 § ΙΙΙ αριθ. 1. **Σταυρόπουλο**, ΕρμΚΠολΔ, υπό το άρθρο 161 § 3 α'. **Γιδόπουλο**, Δικονομική ακυρότης, σελ. 15. **Φαλτσή**, Δίκαιο αναγκαστικής εκτελέσεως, Γενικό μέρος (έκδ. 1999) § 34 περιθ. αριθ. 2 και 3, σελ. 477/8. **Μπρίνια**, Διοικητική εκτέλεση, τ. Β' (έκδ. 1987) § 283 σελ. 729 επ. **Σοφιαλίδη**, Δικονομική ακυρότητα (έκδ. 1991) § 7.3. σελ. 259 επ. **Μητσόπουλο**, Η αναγνωριστική αγωγή, (έκδ. 1947) § 7 ΙΙ 3 σελ. 144. Πρβλ. **Ζέπο**, ΕΕΝ 23,170. Από τη συναφή νομολογία βλ.: ΕφΚρ 90/1995 Ελλ-Δνη 36/1297. ΕφΑθ 4367/1988 Ελλ-Δνη 31/591. ΕφΑθ 584/1984 Δ. 15/756. ΠΠρΑθ 16231/1983 Ελλ-Δνη 25/851. ΠΠρΕβρ 20/1976 Αρμ. Λ/881. Περιπτώσεις ανυποστάτου, βλ. στις: ΑΠ 670/1989 Ελλ-Δνη 32/105 και ΑΠ 955/1984 ΝοΒ 32/1520.

²¹ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔ, Κεφ. ΣΤ § Ι.4. σελ. 645, υπό το άρθρο 271 § ΙΙΙ 3 σελ. 1178, υπό το άρθρο 229 § ΙΙΙ 3 σελ. 1045 και υπό το άρθρο 559 (14) § 2 σελ. 2224. **Ο ίδιος**, Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξις, (έκδ. 1968) § 4 ΙΙ 6 σελ. 138. **Ο ίδιος**, Δ. 23,242. **Γεωργίου**, Έρευνα κλήσεως ερημοδικού εναγομένου, Δ.12 § ΙΙ σελ. 23/4. ΕφΑθ 4367/1988 Ελλ-Δνη 31/591. Βλ. όμως: **Βαθρακοκόλη**, Κώδικας ΠολΔ, Ερμηνευτική - Νομοθετική ανάλυση κατ' άρθρο, Τόμος Α' (έκδ. 1994), υπό το άρθρο 215 § 5 σελ. 1097/8. ΕφΠειρ 315/1987 Ελλ-Δνη 29/728.

²² **Μπέης**, Η ανίσχυρος διαδικαστική πράξη, σελ. 151. **Καλαβρός**, ΠολΔικ ΓενΜ ΙΙ (έκδ. 2006), αριθ. 89 επ. **Μαργαρίτης**, ΕρμΚΠολΔικ, τ. Ι (έκδ. 2012) υπό το άρθρο 215 § 7 σελ. 362. **Γεωργίου**, ανωτ., § ΙΙ υποσημ. αριθ. 7 σελ. 24/5.

Η νομολογία, με τη λανθάνουσα τελολογική ερμηνεία ότι σκοπός της επιδόσεως είναι η διασφάλιση της τηρήσεως της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως (ΚΠολΔικ 110), αλλά και τα άρθρα 242 και 271 του ΚΠολΔικ, δέχεται παγίως ότι η παράλειψη της επιδόσεως της αγωγής δεν επιφέρει αφ' εαυτής ανυπόστατο ή ακυρότητα αυτής' υπό τα δεδομένα αυτά, γίνεται δεκτό, ότι η έλλειψη της επιδόσεως της αγωγής δεν λαμβάνεται υπ' όψιν αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, αλλά απαιτείται να προτείνεται από τον εναγόμενο, συνεπάγεται δε ακυρότητα μόνον εάν επέφερε σε αυτόν βλάβη που δεν θα μπορούσε να ανορθωθεί διαφορετικά, παρά μόνο με κήρυξη της ακυρότητας (βλ. ενδεικτικώς τις ΟλομΑΠ 1/1996 ΝοΒ 1996/421. ΑΠ 851/2007 ΤΝΠ ΔΣΑ. ΑΠ 622/1994 Ελλ-Δνη 1995/858. ΑΠ 621/1980 ΝοΒ 1980/1980. ΑΠ 204/1978 ΝοΒ 1979/46 και Δ. 1980/659, με αντίθετες παρατηρήσεις Σ. Βλαστού. ΕφΑιγ 209/2000 Αρμ. 2001/823. ΕφΑθ 852/1995 Ελλ-Δνη 1996/1613. ΕφΑθ 11202/1986 Ελλ-Δνη 1987/1323. Βλ. όμως την ΑΠ 1791/1998 ΕΕΝ 2000/319).

²³ ΑΠ 871/1978 ΝοΒ 27/752. ΠΠρΠειρ 87/1977 ΕΕΝ 44/97.

²⁴ **Μπέης**, ΕρμΚΠολΔ, υπό το άρθρο 221 § ΙΙΙ 9 σελ. 995/6. ΕφΑθ 4367/1988 Ελλ-Δνη 31/591.

III. ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΣ

Εξ άλλου, κατά το άρθρο 81 § 1 ΚΠολΔικ, η κύρια και η πρόσθετη παρέμβαση, ασκείται κατά τις διατάξεις περί της αγωγής, ήτοι με κατάθεση του οικείου δικογράφου στην γραμματεία του δικαστηρίου και επίδοσή του στον αντίδικο. Δηλαδή πρόκειται για σύνθετη διαδικαστική πράξη, αφού για το υποστατό της απαιτείται κατά νόμο να επιχειρηθούν αμφότερες οι δύο αυτές πράξεις (: κατάθεση και επίδοση). Επομένως, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν ανωτέρω εν σχέσει προς την αγωγή (που είναι επίσης σύνθετη διαδικαστική πράξη), σε αντίθετη περίπτωση, η παρέμβαση πρέπει να απορρίπτεται και αυτεπαγγέλτως, ως ανυπόστατη στο νομικό κόσμο διαδικαστική πράξη²⁵.

Οι ανυπόστατες (αυτοδικαίως ανενεργές) διαδικαστικές πράξεις προσβάλλονται μόνον με σχετική αναγνωριστική αγωγή²⁶.

Κυριάκος Δ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

τ. Εφέτης

τ. Δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω

²⁵ ΜΠρΚαρδ 422/1986, αδημ. Πρβλ. την ΑΠ 211/2006 (ΝοΒ 2006/849). Συνεπώς, παρέμβαση που ασκήθηκε με τις προτάσεις είναι ανυπόστατη (ΜΠρΑθ 9524/1984 Ελλ-Δνη 26/1523. **Αντιθέτως** : ΕισΕφΠειρ 1/2000 ΝοΒ 2000/1001). **Βλ. όμως** την ΑΠ 1095/2004 (Ελλ-Δνη 2005/510), κατά την οποία η παρέμβαση που δεν ασκήθηκε κατά τους όρους της ΚΠολΔικ 81 § 1 είναι απαράδεκτη. **Βλ. επίσης** και τις ΑΠ 864/1976 (ΕΕργΔ 35/80), ΕφΑθ 753/1990 (Ελλ-Δνη 32/623) και ΠΠρΜυτ 129/2002 (ΑρχΝ 54 [2003], 529 με σημείωση Χ. Νικολαΐδη).

²⁶ ΠΠρΑθ 16231/1983 Ελλ-Δνη 25/851, όπου κι άλλες παραπομπές.